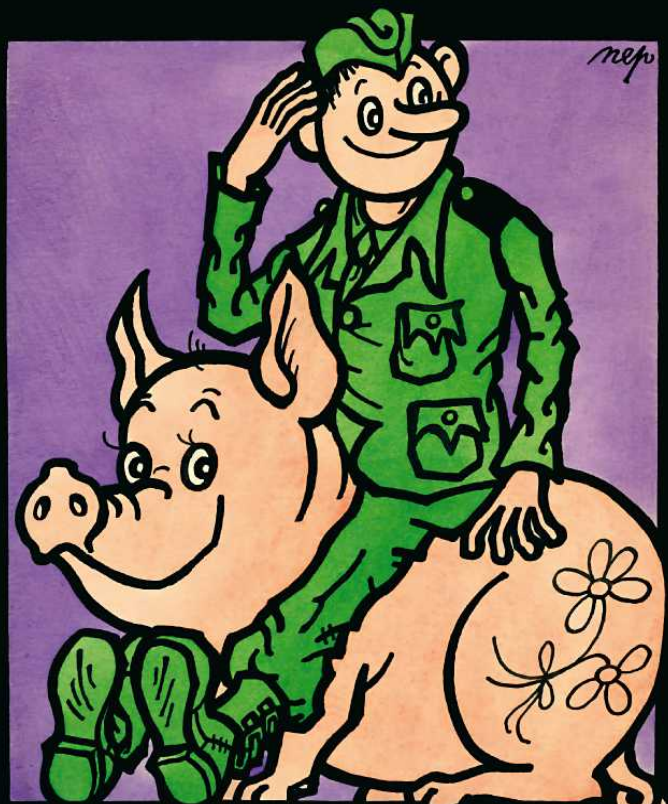

ČERNÍ BARONI

aneb Válčili jsme za Čepičky

Miloslav Švandrlík

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

ČERNÍ BARONI

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

ČERNÍ BARONI

aneb

Válčili jsme

za Čepičky

Copyright © Miloslav Švandrlík, 2010
Illustrations © Jiří Winter-Nepřakta, 2010
Cover © Josef Kroupa, 2010
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2010

ISBN 978-80-7425-056-9

Motto

*„Keď bude vojna,
nastúpíte v prilbách do reky
a bojové jednotky
poidú cez vás
ako cez most!“*

Poručík Čaliga

Kapitola první

ZELENÁ HORA

(1)

Teprve vojna dělá z lidí chlapy! Asistent režie Kefalín stojí nahý pod ledovou sprchou a třese se zimou. Je to však nutné, neboť imperialisté číhají na hranicích! Hotovo – další! Asistent režie Kefalín, černovlasý mladík s tupozrakým levým okem a silným platfusem, přijímá ranec vojenských svršků. Povzbuzován ječivým hlasem svobodníka se navléká do uniformy.

„Chlape, vy v tom vypadáte jako ponocnej,“ piští svobodník, „čím jste v civilu?“

„Asistent režie,“ zajektá zuby Kefalín.

„To je něco jako profesor, že jo?“ zaraduje se svobodník. „Z toho vás, chlape, dostaneme. Dáte si dvě stě metrů plížení, pár klencáků do kaluže a bude po inteligenci!“ Svobodník se spokojeně usmívá a chlubí se svými výchovnými úspěchy. „To sem přišel jeden,“ říká, „kterej byl docent. Tak jsem ho zahnal kopat latrínu a řek jsem mu: Když seš docent, budeš makat na dvě stě procent! To je dobrý, co? Nebo tu byl farář. V civilu se flákal, chlatal mešní víno, tak jsem ho trochu protáh po poli. Měl, holomek, štěstí, že dostal zánět slepého střeva a vodvezli ho do nemocnice!“

„To je znamenité,“ žasl Kefalín, „vás se tady určitě každý bojí.“ Svobodník je polichocen. „Vojna není kojná,“ zabručí, „a kdo seká latinu, má se u mne dobře.“

Přichází podmračený desátník. „Svobodník Halík – k veliteli roty!“ zarve. Svobodník srazí kufry a příkladným tempem odkvačí.

„Kecal, že jo?“ zeptá se desátník nováčků. „To je největší vůl u praporu. Teda z poddůstojníků. Dejte si, kluci, na toho kreténa pozor, ten už několika maníkům uplet prokurátora. Sám chtěl bejt lampasákem, ale nevzali ho pro křivý nohy.“

Desátníkův zrak utkví na Kefalínovi.

„No nazdar,“ vzdychne, „ty taky, člověče, nemáš figuru do uniformy. To je zlý, to je moc zlý.“

„To už mi naznačil ten frajtr,“ řekne Kefalín, „a rovněž se mu nezamlouvalo, že jsem v civilu asistent režie.“

„Já jsem chemik,“ představí se desátník, „a při jednom pokusu s třeskavinami jsem přišel o dva prsty a boltec. Říkal jsem si, že mě aspoň neodvedou na vojnu. No a vidíš – odvedli! Dokonce ze mne udělali kaprála!“

Do řeči vpadne holohlavý, silně šilhající mladík. „Soudruhu desátníku, já šilhám a mám regma v ramenou,“ pochlubil se.

„Pánbu tě potěš,“ usklíbne se desátník. „Na svý léta toho máš akorát!“

„Ale já nemohu střílet!“ triumfuje šilhavec.

„Tady se taky nestřílí,“ řekne desátník. „Jo, manšafte, vám asi ještě neřekli, k jakýmu veleváženému útvaru jste narukovali. Tak tedy dávejte bacha! Právě jste vstoupili mezi černý barony nebo též pětépáky,“ a rozhlíží se, jaký to udělalo dojem.

„To není možné!“ zaúpěl vychrtlý obrýlený blondák. „Já jsem redaktor závodního časopisu Rudá vatra – Dušan Jasánek! Pětépáci jsou přece politicky nespolehliví!“

„U nás jsou jednak politicky nespolehliví,“ ochotně vysvětloval desátník, „ale na druhé straně i spolehliví, kterým by činilo potíže vládnout se zbraní. Tak se tu v jedný rotě sejdou lupiči, kulaci, amnestovaní diverzanti a špióni s platfusákama, obrejlenejma, polohluchejma nebo postiženejma padoucníci. No a samozřejmě, je tu taky spousta farářů. Bez duchovenstva bysme snad ani nemohli existovat.“

Dušan Jasánek se zamyslel. A ihned dospěl k názoru, že tu je vlastně v bojové linii. Na přední výspě! Bude politicky působit a nedopustí, aby se neduživí vojáci stali obětí klerikálů. Neboť tam, kde se ostražitě nebdí, roztahuje své černé pařáty nepřátelská ideologie.

Vtom se vrátil svobodník Halík.

„Všechno na světnice!“ zapištěl. „Žádné flákání ve skladišti se netrpí! Vojna není kojná a armáda není holubník! Jedu, jedu, jedu!“

(2)

Slavný a pověstmi opředený zámek na Zelené Hoře u Nepomuku byl proměněn v půvabná kasárna. V místnosti, kde byl kdysi nalezen Lindův falzifikát *Libušin soud*, chlemtali nováčci za dozoru svobodníka Halíka segedínský guláš.

„Baštím a nebavím se,“ kvičel svobodník a loupal kolem sebe očima.

Dušan Jasánek se naklonil ke Kefalínovi a řekl: „Zde byl nalezen Rukopis zelenohorský. Česká buržoazie se chtěla vyrovnat buržoazii německé, a proto se dopustila podvodu. Proletáři s tím ovšem nesouhlasili.“

„Po tom guláši se asi poblíju,“ odvětil Kefalín.

„Nekecám a cpu se!“ vřískl svobodník: „Jestli si někdo myslí, že je v hotelu, tak ať si to nemyslí! Za pět minut je nástup!“

„Buržoazie se vždycky snažila podvádět dělníky,“ zašeptal Jasánek, „což se jí dařilo za vydatné podpory sociální demokracie. Sociálfašistické bojůvky byly vždy hlavním nebezpečím.“

„Kdo to hodil ten knedlík?“ pištěl svobodník. „Nechám vás zavřít, až zčernáte. Tady jste na vojně, milánkové. Já s vámi zatočím!“

A jelikož vrhač knedlíků nejevil ochotu přiznat se ke svému hanebnému činu, zapískal Halík nástup.

První rota pomocného technického praporu (neboť o tu nyní jde) naklusala do prostorné místnosti, jejíž stěny byly pomalovány husitskými vojsky s cepy a sudlicemi. Autorem byl patrně nedoučený malíř pokojů.

Před dosud přežvykující rotu předstoupil poručík Hamáček a pravil: „Soudruzi vojíni! Teď je každý z vás voják a voják musí být co? Voják musí být zdravěj! Jedině zdravěj voják odolá nepříteli! Proto nyní dostanete co? Proto nyní dostanete injekci! Doufám, že mi tu nikdo nebude omdlívat a nebude tak neuvědomělý, aby dostal horečku! To by byl padavka a padavkové nemám rád. Tak tedy svléknout do půli těla a jde se na věc!“

Nováčci se nepříliš ochotně svlékali a za pobízení svobodníka Halíka předstupovali před dva podmračené lapiduchy. První jim pomazal hrud' jakýmsi hnědým neřádem a druhý jim vetknul nad pravou prsní bradavku injekční stříkačku. Nebylo to nic příjemného, ale málokdo v této konstelaci něco příjemného očekával. Vojíni bledli, zavírali oči, zatínali zuby a snažili se tento kus života těžkého přijmout, jak se na obránce vlasti sluší. Až na jednoho.

Když se dostalo na Jasánka, zkřížil redaktor ruce na prsou a hystericky zaštkal: „Ne! Ne! Mne nebodejte! Mne nesmíte bodat!“

„Jak se jmenujete?“ zahřměl poručík Hamáček.

„Jasánek,“ vzlykl nešťastník.

„Víte, Jasánek, že to je vzpoura?“ řval velitel.

To zapůsobilo. „Ne, ne,“ bolestně šeptal redaktor, „já jsem choulostivý na prsa.“

„Už jste viděli takové číslo!“ zeptal se poručík a rozhlédl se po polonahých vojínech. „Prej je choulostivej na prsa!“

„My mu to můžem klidně vrazit do zadnice,“ řekl jeden z lapiduchů, „to je dovolený.“

„Tak, Jasánek, svléknout kalhoty!“ vyzval redaktora poručík. „A žádné odmlouvání!“ Několik vteřin nato se dostalo Dušanu Jasánkovi první výsady v jeho vojenském životě. Byl bodnut jinam než ostatní.

Zaúpěl a klesl k zemi. Ve stavu hlubokého bezvědomí byl dopraven na ošetřovnu.

Když se jakž takž vzpamatoval, vyžádal si papír a tužku. Krátce poté vznikla báseň, otištěná za několik dní v okruhovém vojenském časopise *Rudá zástava*.

*Spi, děťátko kučeravé,
spánkem bez přeryvu.
Zadržíme vrahy dravé
holdující pívou,
ty, co hledí přes hranici
s rozšklebenou tváří.
Jak hráz jsme tu všici, všici
v lednu jako v září.
Hněv z našeho oka sálá,
srdce teple bije.
Píšem, pevní jako skála,
knihu historie.*

Absolutním vládcem Zelené Hory byl major Haluška, zvaný Terazky. Vysoký, štíhlý, s unylým pohledem, avšak nad jiné obávaný. Nikdo nevěděl přesně, jaké byl národnosti. Snad Rusín, možná i Avar. Mluvil jazykem vzdáleně připomínajícím slovenštinu. V mládí býval dřevorubcem, ale sekyru brzy zaměnil za pušku, vstoupiv do armády Slovenského štátu. Bojoval proti Rusům, byl raněn a dostal řád. Ve čtyřiačtyřicátém roce se přidal k slovenskému povstání, byl raněn a dostal další řád. Po skončení války se pracně naučil číst, což mu spolu s tím, že zvolil správnou linii, umožnilo stát se důstojníkem. Po několika průšvizech u bojových jednotek byl převelen k pětáčkům.

„Čo bolo, bolo,“ bylo jeho nejoblíbenější přísloví. „Terazky som majorom!“

Jeho nástup na Zelenou Horu byl velkolepý.

„Na čo také veľké stromy?“ ukázal na několik stoletých cedrů, chráněných památkovým úřadem. „Popílit! Všetky popílit!“

Sám dohlížel na jejich kácení. „To je robota?“ křičel. „Klofetě do toho ako vrana do houna!“ Vytrhl jednomu vojínovi sekyru a připomněl si své dřevorubecké mládí. Šlo mu to znamenitě a mnozí z přihlížejících pak o něm nikoliv bez jistého respektu tvrdili, že by se jako jeden z mála důstojníků uživil i v civilu. Leč Terazky to neměl v úmyslu.

Po skácení cedrů vstoupil na nádvoří, kde ho upoutala krásná barokní kašna.

„Čo je to?“ zeptal se dychtivě nadporučíka, který ho doprovázel.

„Kašna,“ dostalo se mu odpovědi.

„Kášňa?“ podivil se. „Na čo je vojaku treba kášňa? Ja som bol dobrý vojak a nikedy som kášně nepotreboval! Vziť krompač a kášně rozbourovat!“

Rozkaz byl splněn.

Major Haluška vstoupil do zámecké kaple.

„Ajajaj, kostěl!“ zaradoval se. „Som veľa rád, že zdě je tiež kostěl! To bude skladisko pre šeučov aj krajčírov! Len tým anjelám je treba urážat hlavy!“

Rovněž tento rozkaz byl splněn.

Teprve potom vešel velitel do samotného zámku, který měl z rozkazu ministra národní obrany Alexeje Čepičky sloužit jako kasárna.

Zde se nelíbil majoru Haluškovi nábytek.

„Som ja volajaká baronesa, aby som sedzel za takým stolikom!“ ukázal na šachový stolek. „S všetkým týmto buržoáznym svinstvom do krbu!“

„Ale,“ odvážil se namítnout nadporučík, „to snad je škoda!“

„Škoda?“ podivil se major. „Aká škoda? Pracující ľud zúčtuje s vykorisťovatelskými stolíkmi a nikto mu v tem nemóže zabrániť! Súdruh nadporučík, splňte rozkaz!“

Během několika dní byl zámek vyklizen. Nákladní auta sem vozila těžký dubový nábytek, postele a slamníky.

Ještě jednou si major Haluška zařadoval. Poručil zabít fresky na stěnách. „Na čo má vojak kúkat na také ženské?“ ukázal na jakousi šlechtičnu. „Zožeňte maliára a hovortě mu, aby namaloval pokrokové tradície!“

Malíř si dal záležet a stvořil báječně senilního Žižku s palcátem. Major se zahleděl na slavného vojevůdce. „Prečo jstě, súdruh vojín, namalovali súdruha Žižku s takýmto klacíkom!“ osopil se na tvůrce. „To něbol kapelník lebo šafár! Dajtě mu do tej ruky ľahký gulomet!“

„V té době, soudruhu majore, kulometry nebyly,“ bránil se vojín.

„V aké době?“ nechápal major.

„V patnáctém století,“ šeptal malíř.

„Čo bolo, to bolo,“ řekl major Haluška. „Terazky som majorom!“

(4)

Major Haluška velel pomocnému technickému praporu již třetí rok. I stupidní důstojníci sloužící pod ním se trásli před jeho rozmary a svéráznými rozkazy.

Ale hlavní bylo, že první pomocný technický prapor byl nahoře dobře zapsán. Každý rok narukovalo do Nepomuku kolem patnácti

set nováčků, kteří se zde podrobili čtrnáctidennímu výcviku, a pak byli posláni na různá pracoviště v jižních či západních Čechách. A že plnili plán i ti největší chcípáci, to byla zásluha tvrdého režimu majora Halušky a důstojníků, kteří zde většinou rovněž pykali za své předchozí chyby.

Také nyní, kdy se na Zelené Hoře hemžilo půldruhého tisíce nově narukovaných bažantů, prověřoval Terazky práci svých podřízených. Poslouchal, jestli svobodníci řvou dostatečně silně, nakukoval do záchodů, lesknou-li se dlaždice jako zrcadlo, a naháněl strach, kamkoliv vkročil.

Vojín prožívali krušné chvíle. Jen málokterý přestupek ušel slídivému zraku důstojníků. A jestli přece, byli tu poddůstojníci. A konečně ani ten, kdo obelstil známou metlu armády, nebyl si jist, kdy se před ním objeví sám veliký major Haluška.

„Súdruh vojín, čo robíte u teho baráku!“ protne náhle ostrý hlas říjnové odpoledne.

„Soudruhu majore, vojín Mařinec! Provádím močení.“

„Terazky máte cvičit! Prečo nejstě u své jednotky?“

„Mám prosím neurovegetativní distonii většího stupně se sklonem k občasné glykosurii. Diabetus melitus neprokázán,“ vychrlil vojín Mařinec perfektně svůj chorobopis.

„Dobre. Akou rečí stě hovorili?“

„Latinsky.“

„Americky něznátě?“

„Ne, prosím.“

„To je dobre! Kebystě znali americky, zatvoril bysom vás, až bystě boli černý! Vietě, že Amerikáni sú imperialisti?“

„Vím, soudruhu majore!“

„Stě uvedomelý. Vojak ma byť uvedomelý a oholený! A pretože vietě cudzú reč, buděte robit pisára! Choďte so mnou!“

Tak se stal vojín Mařinec, v civilu cukrář, písařem.

Krátce poté zamířil major Haluška na ošetřovnu. Jestli něco nenáviděl opravdu z hloubi duše, pak to byla ošetřovna.

„Voják něpotrebuje ošetrovni,“ tvrdil. „Jeho ošetrovna je v zákope! Len kedy som strelený, potrebujem lekára. Inakšie nie!“

Nesmírně ho mrzelo, že mu řády nedovolují marodku zrušit. Proto alespoň několikrát denně slídlil, jestli nemocní nesimulují a opravdu

leží. Tentokrát prudce vrazil na ošetřovnu a spatřil vojína sedícího na lůžku a cosi píšícího.

„Prečo neležíte?“ vybafl na něho.

„Píši báseň,“ vykoktal vojín. „Do Obrany lidu.“

„Známe takých básníkov-simulantov!“ řekl Terazky. „Keď môžete písať, môžete i cvičiť!“

„Mám horečku,“ šeptal Jasánek. „Třicet osm stupňů.“

„Tridcat vosem?“ mávl opovržlivě rukou major. „Ja na frontě som mal dvadsat sedem, a išiel som na zteč! Vietě, čo je taká zteč! Automaty, gulomety, urá! Bili sme bolševikov, eh, čo hovorim, fašistov, a na to, či máme horúčku, sme nekúkali! Rozumietě?“

„Ano,“ řekl Jasánek.

„A terazky,“ houkl na něj major, „lehnút, ani sa nehnút!“

Kapitola druhá

BOJOVÝ VÝCVIK

(1)

Velitel první roty, brunátný poručík Hamáček, řval jako tur, ale nijak zvlášť ho to netěšilo. Neboť materiál, na který s netajeným odporem zíral, patřil podle jeho názoru částečně do špitálu, částečně do kriminálu.

„Jak z tohohle mám udělat vojáky?!“ ptal se sám sebe a znechuceně sledoval nemotorné pohyby vyděšených vojáčků. Točili se na všechny strany bojácně mhouříce oči, jako by se obávali, že je vřeštěcí svobodníci začnou fackovat.

„Pravó bok! Čelém vzad!“ pištěl svobodník Halík, který cvičil to nejznamenitější družstvo. Exemplářem číslo jedna tady byl voják Čilpan. Hubený, slepý jako patrona, s jednou nohou kratší a dočista slabomyslný. Na vojnu ho vzali proto, že jeho otec byl známý kapitalista a syn musel být potrestán za vydřiduštví svého otce. Voják Čilpan absolutně nic nechápal, pouze vyjeveně zíral do neznáma a občas zahýkal shluk samohlásek, či souhlásek, v nichž se nikdo nevyznal. Snad ani netušil, že jeho otec byl hnusný vykořisťovatel, za jehož hříchy byl povolán trpět.

I další členové Halíkova družstva stáli za to. Zavilý kulak Vata vážící 135 kilogramů, doktor práv Macháček trpící chronickým nezájmem o cokoliv, nahluchlý inženýr Vampera, zloděj automobilů Ciml, akademický malíř Vločka, voják Služka trpící padoucností, asistent režie Kefalín a redaktor *Rudé vatry* Jasánek, který byl právě propuštěn z ošetřovny.

„Jeden po druhém se hlaste!“ vyzval je svobodník. „Rychle!“

„Vata,“ zachrochtal kulak nevrle.

„Vata!“ vykřikl Halík posměšně. „A to má stačit? Generál Vata, nebo nadporučík Vata? On si řekne Vata! Tak se opravte, chlape!“

„Josef Vata,“ řekl klidně kulak.

„Další!“ zahulákal svobodník. „Ukažte mu, jak se má vojín správně hlásit! Třeba vy!“

„Poslušně hlásím, že jsem vojín Kefalín,“ řekl pomalu asistent režie.

„Jaké poslušně hlásím?“ nadsakoval frajtr. „Narukoval jste do lidově demokratické armády, rozumíte? Jestli nerozumíte, tak vám udělám takovou vojnu, že budete plakat jako v krematoriu! Švejku jeden! Další! Bude to?“

„Aaaa... oh... jajaja,“ zaševalil vojín Čilpan.

„Cože?“

„Búúí... kak - - - ááá,“ pravil syn kapitalisty mžouraje krátkozrakýma očima. Pak se vysmrkal a sedl si na zem.

„Co si to dovoluujete?“ vřískal svobodník. „Kdo vám to dovolil?“

„Asi ho bolí noha,“ řekl doktor Macháček a hleděl kamsi vzhůru k zamračenému nebi.

„Má ji o dobrejch deset čísel kratší,“ přidal Vata.

„Nikdo není zvědav na vaše úsudky!“ osopil se na ně Halík.

„Vy si moc dovolujete, protože si myslíte, že jste ještě v civilu! Ale já vám ukážu, co je kázeň! Čilpan, vstaňte! Kdybyste to udělal v boji, nechal bych vás zastřelit!“

„Ééé... jujuju... huhuhu,“ udělal slabomyslný voják a seděl dále.

„Je blbej,“ konstatoval zloděj Ciml. „Jestli vydrží, tak ho povýšej!“

„Vy!“ křikl svobodník. „Vy si gratulujte, že ještě nemáte po přísave! Za tahle slova bych vám napařil prokurátora! Rok byste seděl, rozumíte? Rok!“

Ciml se usmál, neboť měl za sebou sedm let na Pankráci, a nedomníval se, že už se tam nikdy nevrátí.

„Soudruhu svobodníku,“ ozval se voják Jasánek, „my všichni jsme narukovali proto, abychom splnili svou nejčestnější povinnost. Chápeme těžkou mezinárodní situaci, jakož i slova soudruha Stalina, který pravil, že mír bude zachován, vezme-li lid věc zachování míru do svých rukou. Avšak myslím, že nepostupujete správně...“

„Držte hubu!“ zařval svobodník. „Kritizujte si svou babičku, vy číslo, a ne velitele! To je rozvracení bojové morálky, člověče! V boji bych vás nechal odstřelit. Vám se musím pořádně podívat na zoubek, rozumíte?“

Vtom klesl k zemi voják Služka. Jeho nohy i ruce se prudce pohybovaly, u úst se mu objevila pěna. Všichni stuhli, jen voják Čilpan se rozesmál. Velice se mu to líbilo.

Záchvat vojína Služky zaujal i okolní družstva. Vše přestalo cvičit a seběhlo se kolem klasického případu padoucnice.

„Co je?“ zahřímal poručík Hamáček. „Je tady snad nějaké divadlo? Velitelé družstev budou pokračovat v bojovém výcviku!“

„Nelelkovat!“ křičel svobodník Halík. „Voják Vata donese nemocného na ošetřovnu, ostatní pozor! A hlásit se!“

„Říkal jste něco?“ zeptal se, velice slušně, nahluchlý inženýr Vampéra. „Já totiž špatně slyším.“

Svobodník Halík vytřeštil oči, zamával rukama a vydal ze sebe zvuk, který se nápadně podobal samomluvě vojína Čilpana.

„Soudruzí,“ řekl poručík Hamáček, „máme zajisté mnoho krásných písní, které budeme co? Které budeme zpívat! V Národním divadle a na vojně se zpívalo odjakživa. Jenže v Národním se zpívá na jevišti a na vojně za pochodu. V tom je veliký rozdíl. Písnička nám pomáhá překlenout co? Písnička nám pomáhá překlenout strasti, zejména když je to píseň vojenská. Naši skladatelé pro nás složili řadu překrásných písní, například My letci máme ocelové ptáky, Směr Praha a jiné. Proto je budeme radostně zpívat a běda tomu, kdo se bude ulejšvat! Já to poznám, já mám oči všude!“

Hlásil se vojín Ciml: „Já prosím vůbec nemám hudební sluch,“ oznámil pyšně.

„Tady taky není žádná konzervatoř, Ciml,“ odsekl poručík, „u vojenské písně je hlavní co? U vojenské písně je hlavní disciplína! Zpívat je možno falešně, ale nahlas! Aspoň poznám, že se neulejšváte! Teď se ale budeme učit píseň Směr Praha! Je mezi vámi nějaký hudebník?“

„Vojín Štětka umí hrát na harmonium,“ ozval se kdosi.

„Vojín Štětka ke mně!“ zavelel Hamáček. „Jak to, člověče, že hraje na harmonium. Copak to je nějaký nástroj? Co tím vlastně sledujete?“

„Jsem duchovní církve československé,“ pravil Štětka, „takže...“

Hamáček se ušklíbl. „Na harmoniku neumíte?“ zeptal se.

„Neumím, soudruhu poručíku!“

„Na balalajku taky ne?“

„Bohužel, soudruhu poručíku.“

„Jenom jestli to není nějaká sabotáž,“ zavrčel poručík, „a co noty, Štětka? Noty znáte?“

„Znám, soudruhu poručíku!“

„Pochopitelně. Jak byste mohl hrát na harmonium, kdybyste neznal noty! To jsem vás jen tak zkoušel! A teď dávejte bacha, Štětka: Uměl byste podle not předzpívat vojenskou píseň?“

„Mohl bych to zkoušet, soudruhu poručíku!“

„Tak to zkuste! Tady máte noty a budete předzpěvovat ostatním jako při procesí! Tím se vás nechci osobně dotknout!“

„Naše církev procesí nepořádá, soudruhu poručíku!“

„To je škoda, Štětka! Procesí to je to jediný, co se mi na náboženství líbí. Měl byste to, Štětka, zavést!“

„To asi nepůjde, soudruhu poručíku!“

„Dobrá, to je vaše věc. Já tu nejsem od toho, abych vám kecal do teologie. A vy tu nevystupujete jako farář, nýbrž jako co? Nýbrž jako předzpěvák! Tak spusťte!“

Štětka se pozorně zadíval do not. „Tady jsou čtyři křížky, soudruhu poručíku,“ řekl, „to je moc těžká stupnice!“

„To jste farář, když se bojíte křížků?“ podivil se poručík. „Vy k nim máte mít ten nejvřelejší poměr! Jenom se nevymlouvejte a začněte!“

Štětka se nadechl a vyrazil ze sebe několik nejistých tónů.

„Tohle je vojenská píseň, Štětka?“ zděsil se Hamáček. „Poslouchejte, chlape, umíte vy vůbec na to harmonium?“

„Umím, soudruhu poručíku!“

„Já už pomalu ani nevěřím, že jste farář! Jděte na své místo, Štětka, a styďte se! Já potřebuju přece pořádnýho muzikanta!“

Štětka odešel, ale nikdo jiný se nepřihlásil.

„To je strašný,“ bědoval Hamáček. „Pak se říká, že jsme co? Pak se říká, že jsme národ muzikantů! Vy, Kefalín, neumíte na nic?“

„Akorát na vozembouch, soudruhu poručíku.“

„S tím jděte do prdele, soudruhu!“ vybuchl poručík, „ale pamatujte si, že nade mnou ještě žádný sabotér nevyhrál! Já totiž nyní vyhlašuji co? Já nyní vyhlašuji soutěž o nejlepší píseň bojového výcviku. Jste většinou lidé študovaní, a tak dnes v době osobního volna odložíte psaní dopisů a budete se věnovat umění! Píseň může být na známou melodii, třeba Ptáčka jarabáčka nebo jiný význačný pochod! Autor nejlepší písně bude cón? Bude odměněn! Odměněn tím, že ho osobně pochválím před nastoupenou jednotkou! Rozchod!“

Druhý den byla poručíkovi odevzdána dvě literární díla. Autorem prvního byl evangelický farář Jakšík a chválil na nápěv známé písně *Blíž k tobě, Bože můj*, nepomuckou přírodu.

„Máte rozum, člověče?“ zeptal se Hamáček. „Místo, abyste se stal tím, marxistou, tak pobuřujete armádu zelenějma hvozdamá! Dejte si bacha, jóó?!“

Zato druhá píseň uspěla. Složil ji Dušan Jasánek na melodii Kmochovy písně *Kolíne, Kolíne*.

*Soudruzí vojáci,
kapitál se potácí,
jak zří naši armádu,*

*ihned ztrácí náladu,
na útěk se obrací.
Stojíme na stráži,
kdo se na nás odváží?
Klidně spáti mohou dítka,
na lukách si trhat kvítka
nebo si hrát na pláži.
Reakce zběsilá
jed by ráda zasíla.
Soudruhy však neoklame,
my svůj úkol dobře známe.
Proto s chutí do díla!*

„Dobrý, Jasánek,“ pochválil redaktora poručík, „to bych do vás neřek’! Tím pádem taky vidím, že vám mohu svěřit politické školení mužstva.“

Jasánek se zapýřil. „Děkuji, soudruhu poručíku,“ řekl, „buďte ujištěn, že se vynasnažím.“

Píseň *Soudruzí vojáci* se však neujala. Vojíni tvrdili, že se nemožou naučit složitý text a nepomohlo ani, když ho autor předříkával jako při procesí.

Zato se mezi první rotou a záhy mezi celým praporem rozšířil mimosoutěžní text vojína Kefalína na melodii známé Polatovy písně:

*Nedávno jsme opustili Prahu,
ten má srdce, ten zas plíce v tahu.
Ten pocuchán je na duchu,
jiný má zákal nebo záduchu.
Přišli jsme ze škol i ze závodů.
Utvořili jsme útvar marodů.
Když městem jdem, lidi vidí,
jak mohou chodit i invalidi.
Bojovat budem odhodlaně,
krompáč a lopata – naše zbraně.
Za dva roky zařvem směle:
Ať jdou s vojnou do jetele!*

Dušan Jasánek však tuto píseň nezpíval nikdy. Znechuceně sedal na svém kufru večer co večer a přemítal, jestli by neměl vojína Kefalína označit za rozkladného elementa.

„Není divu,“ říkal si, „že se o nás, inteligentech, tvrdí, že jsme kolísaví. Budu Kefalína pozorovat a vhodně na něho zapůsobím, aby se postavil na správnou stranu barikády!“

Ten rozkaz přišel pozdě. Když major Haluška oznámil praporu, že se hygienická zařízení uzavírají na neurčitou dobu, jelikož vodárna (pravděpodobně vinou reakčních sabotérů) nedodává na Zelenou Horu ani kapku vody, byly již záchody v hanebném stavu. V lesíku proti zámku vykopalo několi zdatných vojáků širokou latrínu, která měla ukojit zájem patnácti set potřebných. Znehodnocené záchody však upoutaly pozornost svobodníka Halíka. Se stěží zatajovaným úsměvem chodil kolem družstva a těkal z jednoho na druhého. Pak se jeho zrak zastavil u vojína Vločka. Malířovi bylo již dobrých pětatřicet let; kdo by ho posuzoval podle předčasné zešedivělých vlasů, hádal by daleko více. A to bylo něco pro dvacetiletého frajtra!

„Vojín Vločka – vystoupit!“ zavřeštěl.

Akademický malíř udělal krok dopředu.

„Tak vy jste umělec, Vločka, že jó,“ hihňal se Halík. „V civilu si malujete stromečky a vyděláváte těžký prachy! Mastíte si kapsu a žereťe kaviár! Ale tady jste, Vločka, na vojně, rozumíte? Tady budete držet hubu a krok nebo půjdete do lochu, jasný? Já se v malování nevyznám, protože tahám v Mišelince gummy! Ale tady jsem váš představenej, a co řeknu, to je svatý! A já vám ukážu, že vojna není kojná! Vojín Vločka – za mnou! Družstvo převezme vojín Jasánek a bude cvičit pořadová cvičení!“

„Provedu,“ zahrčel nadšeně redaktor.

Svobodník Halík, následován šedovlasým vojínem Vločkou, bujaře vykročil k zámku. „Mám pro vás bezvadnou práci,“ sliboval, „vy jste ten estét, to si teda přijdete na svý! To vám řeknu, Vločka, že jste se tak ještě neměl!“

Odvedl malíře na záchody, které byly v těžko popsatelném stavu.

„Vidíte ty hajzly, Vločka?“ zeptal se nadskakuje radostí.

„Vidím,“ odvětil klidně malíř.

„Tak teda dávejte bacha, Vločka,“ zašveholil svobodník, „vy si teď vezmete kýbl a lopatku! Tou lopatkou naložíte do kýblu veškeré ty, no jak se tomu říká slušně?“

„Fekálie,“ řekl Vločka.

„Správně, fekálie, a odnášíte je do latríny! Bude to asi dvacet kýblů, že jo? Co je to na vás! Potom vezmete hadr a vytřete všechny ty mísy, ale ne nějak halabala! To musí být tak čisté, aby se z nich dalo našrat! Jasný?“

Pak nechal vojína Vločku na vymezeném stanovišti a klusal ke svému družstvu, neboť si nebyl jist, jestli pod vedením Jasánka příliš nepustne.

„Pravó bok! Čelém vzad!“ křičel už z dálky. „Já z vás udělám vojáky, že z toho budete diví!“ A s nesmírnou zuřivostí se pustil do výcviku mužstva. Jen když kolem procházel vojín Vločka s kýblem páchnoucí tekutiny, kmitl mu na tváři úsměv. Ale záhy zase zhasl, neboť malíř směřoval k latríně rozvážně a nanejvýš vyrovnaně. Jako by na takovou práci byl zvyklý odjakživa.

„Ani se to prase nepoblíže,“ chrčel zuřivě frajtr a o to víc dával zabrat ostatním členům družstva.

Asi za hodinu se dostavil vojín Vločka.

„Hlásím splnění rozkazu, soudruhu svobodníku,“ řekl zdvořile. „Mísy jsou čisté! Můžete se z nich našrat!“

(4)

Bojový výcvik pokračoval podle předem stanoveného programu. V šest hodin ráno byl budíček. Dozorce pískal na píšťalku a hned na to se rozeřvali svobodníci: „Padám z tý postele! Jedu, jedu, jedu!“ Pro většinu bažantů však nebyl jejich požadavek tak snadno proveditelný. Kulhavci jen s největší námahou slézali z kavalců, krátkozrací si to šněrovali místo ke dveřím k oknům, kde jim zachraňovali život kulaci diverzanti, zatímco nemocní s močovým měchýřem přemítali, jak zdůvodní rozběsněným frajtrům promočený slavník.

„Hejbám se, jedu, jedu! Padám na rozcvičku! Tryskem! Behom! Boha jeho – padám!“

Na nádvoří probíhala rozcvička, jíž se zúčastnili všichni, kterým se nepodařilo ukrýt se na záchodech nebo v temných koutech starého zámku. Za úplného šera, v dešti nebo mrazivém větru mávali

Vojín Vločka kráčí lhostejně. Na jeho klidné tváři nepřechteš ani myšlenku. Vojín Jasánek si nadšeně prozpěvuje bojovou píseň a sleduje, jestli svobodník vidí, že zpívá. Vojín Vata hledí zarputile, ba dalo by se říci protistátně.

Přesně před vchodem na ošetřovnu Kefalín parádně omdlí.

„Salát,“ zahučel Halík. „Tihle docenti jsou samí saláti! Všechny bych je dal do Mišelinky, aby viděli, co je to poctivá práce! Hajzlové študovaný! Intelektuálský!“

(5)

Prvním, kdo obdržel z domova balík, byl vojín Čilpan. Nebyl však tím, kdo jej otevřel. O to se ochotně postarali Voňavka, Valenta a Ciml. Objevili mnoho velice hodnotných pochutin. Závín, buchtu, pomeranče.

„Pánové,“ jásal Voňavka, „teď si dáme do trumpety! U Čepičků se nevaří špatně, ale domácí kuchyně je domácí kuchyně!“

Čilpanovi se to ovšem ani trochu nezamlouvalo. Vrhel se k balíku a bránil jej svým tělem vydávaje přitom známé neartikulované zvuky.

„Haú! Jeje áá!“

„Neblbni, Čilpan,“ konejšil ho Voňavka. „Tohle není bunkr, ale docela obyčejnej balík, kterej v přátelský pohodě sežereme. Když budeš hodnej, tak ti možná dáme kus buchtu.“

To se Čilpanovi nezdálo nijak velkorysý, protože usilovně bojoval o každý výrobek. Škrabal, kousal a plival, ale svůj majetek proti přesile neubráníl. Rozčílil se však natolik, že se mu částečně vrátila řeč.

„Já... já...“ sténal. „Ne... nesmím rozdávat!“

Vojín Voňavka se rozchechtal.

„Vždyť taky, ty vole, nic nerozdáváš!“ poučil Čilpana. „My ti to přece krademe!“

Kapitola třetí

OŠETŘOVNA

(1)

Když vojín Kefalín ucítil, že má pod sebou postel, otevřel oči a spatřil šklebícího se desátníka. Okamžitě zkřivil ústa bolesti a tiše sténal.

„Hele, na mne to filmovat nemusíš,“ zachechtal se desátník. „Tohle divadýlko si nech pro Terazkyho! Chodí sem nejmíň třikrát denně. Co jsi v civilu?“

„Asistent režie,“ řekl Kefalín.

„Já tě tipoval na herce,“ byl desátník potěšen. „Už tady jednoho máme, jmenuje se Černík. Stěžuje si na páteř a heká zrovna jako ty! Co se mne týče – já jsem Vohánka.“

„Doktor?“

„Drogista. Jak vidíš, mám k medicíně blízko. K pětépákům jsem se vlastně dostal pro svou lásku k hygieně. Šmelil jsem s mejdlem a ústní vodou a skončil jsem u černejch baronů. No, nestěžuju si. Pořád lepší, než tahat na hřbetě mašinkvér! A co ty, kamaráde? Nejsi teplej?“

„Proč, proboha?“ zděsil se Kefalín.

„Umělci k našim jednotkám chodí většinou pro mravnostní delikty,“ vysvětloval Vohánka. „Se mnou narukoval dramaturg Holátko, který z erotických pohnutek bičoval manželku. To mu však nestačilo a jednou to zkusil s dcerou domovní důvěrnice. No a matinka mu to zavařila.“

„Jaká neprozřetelnost!“ řekl Kefalín. „To může udělat jedině dramaturg!“

„Asistenti režie taky nejsou moc prozíraví,“ pravil Vohánka. „Vedráň z Barrandova se k nám dostal pro pár snímeků, které udělal s hezkejma sboristkama. Jo, kamaráde, my už tu měli případů! No

a tak abychoom se vrátili k tobě. Jak je to s tebou – na mrzáka zrovna nevypadáš!”

„Tupozraké levé oko, ploché nohy, c. d. klasifikace,“ ohlásil Kefalín podle pravdy pomalu a rozvážně, jak měl ve zvyku.

„A ták,“ řekl desátník trochu zklamaně, „já už se těšil na kdovíjak skandální historku a ty na mne vylezeš s platfusem! No co se dá dělat! Teď hlavně koukej, abys udělal dobrý dojem na doktora. Přejde za chvíli.“

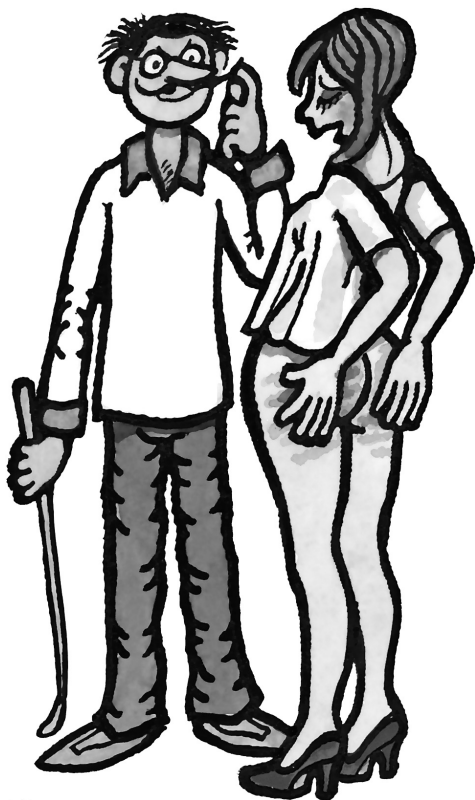
„Blbec?“

„Bezvadnej chlap,“ řekl Voháňka. „Sám narukoval k pětépákům a nepustili ho do civilu. Zůstal tu na paragraf. Dali mu kapitána, ale tady se mu musí říkat pane doktore. Jak se mu někdo ohlásí nebo ho nazve soudruhem kapitánem, pošle ho zpátky k jednotce, i kdyby měl smrt na jazyku. Když nemá dost tý pitomý vojny ani na ošetřovně, říká, tak ať se jde proběhnout!“

„Díky za informaci, soudruhu desátníku,“ poděkoval Kefalín.

„Vole!“ zachechtal se Voháňka a věnoval se dalším pacientům, kteří vypadali jako v posledním tažení. Kefalín mezi nimi poznal Friedla, který ráno omdlel při nástupu. Teď už byl docela čilý a říkal vojínu Služkovi, který se právě vrátil ze záchodu: „Já si budu stěžovat! Napsal jsem při odvodu, že chci narukovat k letcům a oni mi to slíbili. Komu pak má člověk věřit?“

Služka pravil, že se nedá věřit nikomu. Jemu řekl mastičkář Chrán, že ho přejde padoucnice, potřeli si prsa rozemletými bukvicemi natrhanými o půlnoci nad močálem. A nepřešla ho. Ještě chytil regma, poněvadž u toho močálu nastydl!

„Jo, jo,“ zakýval hlavou Friedl. „Letci – to je elita armády!“
Za této diskuse vstoupil na ošetřovnu kapitán doktor Hořec.

Jestli bylo na někom na první pohled vidět, že má vojny plné zuby, pak to byl nesporně doktor Hořec. Na jeho záměrně neoholené tváři panoval trvale znuděný výraz, při chůzi se kolébal jako kachna, aby se lišil od ostatních důstojníků, a ruce měl stále vraženy hluboko do kapes. Štítek jeho čepice směřoval buď kamsi k nebi nebo byl posunut za ucho.

„Pozor!“ zařval vojín Friedl při jeho příchodu na ošetrovnu, neboť byl poučen, že vojín, který první spatřil důstojníka, má to tímto způsobem oznámit ostatním.

„Maucta, pane doktore,“ pozdravil Hořce lapiduch Voháňka. „Mám to potěšení vám oznámit, že nám přibylo několik smrtelných případů.“

„Ať zhynou!“ pravil dutě kapitán a hodil svou brigadýrku přes celou místnost na věšák. Vrh nebyl zdařilý. Čepice se zaklímala na jednom z háčků a spadla na zem. Vojín Friedl vyskočil z postele, úslužně zvedl kutálející se brigadýrku a pověsil ji na věšák. Hořec na něho vrhl zdrcující pohled. „Co je s tebou, marode,“ zeptal se, „na smrtelný případ jsi neobyčejně čilý!“

„Vojín Friedl!“ zařval nemocný. „V sedm nula nula se dostavilo náhlé omdlení! Z rozkazu dozorčího roty svobodníka Halíka následovalo přenesení na ošetrovnu a zapsání do knihy marodů. Teplota normální.“

„Co jsi v civilu?“

„Obchodní příručí. Chtěl jsem, soudruhu kapitáne, k letectvu, avšak nebylo mi vyhověno. Hodlám využít platných vojenských řádů a budu si stěžovat!“

„Jen to žeň až k Čepičkovi, kamaráde,“ pravil doktor rozšafně. „A proč ses dostal až sem? Manko, manko?“

„Zdravotní klasifikace c. d.,“ řekl uraženě Friedl. „Byl jsem zasažen bednou margarínu padající z regálu a utrpěl zlomeninu lebeční kosti. Přesto se cítím naprosto zdravý a chci být převelen k letectvu nebo alespoň k bojovému útvaru.“

„Pašák,“ pochválil ho kapitán. „Vidíme, že máš shodné názory s majorem Haluškou. Ten ovšem říká, že ošetrovna má být v zákopě.“

Tak se oblékni a uháněj za svou rotou, ať nepříjdeš o nějaký důležitý cvik!“

„Provedu!“ zachrčel Friedl a začal se oblékat.

Doktor Hořec se sklonil nad vojínem Služkou. „Ty jsi ta padoucnice, vid’? Tak lež, hochu, my už ti nějak ten civil vybrečíme!“

„Vážně, pane doktore?“ zajásal vojín Služka.

„Ono vás bude víc,“ řekl doktor. „To by mě zajímalo, kdo takovéhle případy může odvést na vojnu! To jsou prasata, a ne doktoři!“ A přistoupil k posteli, na níž ležel vojín Kefalín.

„Typický příklad chronického omdlívání, asistent režie, docela fajn se s ním kecá,“ ohlásil ho Voháňka.

„Filmař?“ zeptal se doktor se zájmem.

„Mám-li se přiznat, pane doktore, tedy kapku jsem ty mdloby nafilmoval,“ řekl Kefalín, „ale mžitky před očima se mi dělaly!“

„O to mi nejde,“ pravil Hořec. „Já se ptám, jestli jsi dělal asáka u filmu nebo u divadla.“

„U divadla. U Vesnického. Ředitel František Smažík.“

Doktor se obrátil k Voháňkovi: „Pacient tu patrně zůstane několik dní. Přestěhuj ho vedle!“

„Soudruhu kapitáne!“ zaštěkal oblečený vojín Friedl u dveří. „Dovolte mi odejít!“

„Plav!“ řekl doktor. Friedl zasalutoval, provedl čelem vzad a odpochoval.

„To je ale exportní vemeno!“ zhodnotil jeho počínání desátník Voháňka.

(3)

„Gratuluj si, kamaráde,“ řekl Voháňka Kefalínovi. „Vedu tě mezi prominenty.“

Dřív, než se mohl podívat, byl Kefalín zaveden do menší, ale útulnější místnosti, v níž bylo šest postelí.

„Pánové!“ zahalekal desátník. „Račte nám věnovat pozornost, bude se představovat! Uvádím do vašeho středu asistenta režie Kefalína. Ačkoliv jeho obor je v našem shromáždění již zastoupen přítelem Černíkem, věřím, že jeho přítomnost bude pro nás přínosem.“

Pět chorých vojínů se zašklebilo a natáhlo ke Kefalínovi své práce.

„Jaroslav Černík, herec.“

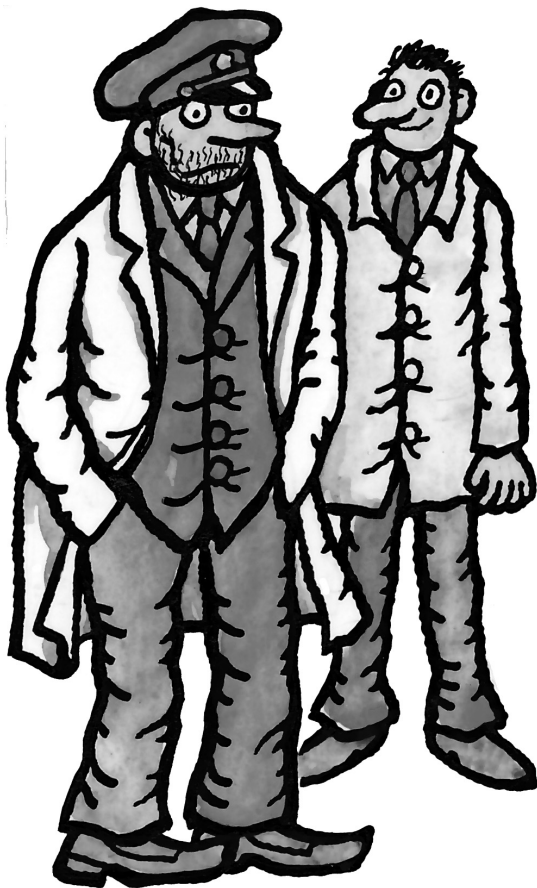
„Václav Janda, inženýr strojař.“

„Rudolf Valníček, doktor filozofie.“

„Olaf Blažej, dentista.“

„Jan Mlynář, varhaník.“

„Těší mě, pánové,“ řekl Kefalín, „mé jméno je Roman Kefalín. A dělal jsem asistenta režie u Vesnického divadla. Doufám, že o kulturním přínosu tohoto souboru nikdo nepochybuje.“

„Jak tak na tebe koukám,“ pravil herec Černík, „dotáhneš to jednou k Národnímu. Jestli ses ovšem nepokoušel dostat za kopečky jako já!“

„Můj kádrový profil je bez poskvrnky,“ odušil Kefalín. „Na tuhle postel si mohu lehnout?“

Udělal si pohodlí a vzápětí se seznámil s životními osudy prominentů.

Jaroslav Černík, který ve svých patnácti letech koketoval s cizími a našemu pracujícímu lidu nepřátelskými ideologiemi, jim konečně podlehl a mínil překročit státní hranice blíže Kvildy, vyzbrojen dvěma krajíci chleba, tlustě pomazanými máslem. Byl však bdělými pohraničníky zadržen a delší dobu převychováván na státní náklady. Výsledek nebyl příliš uspokojivý.

Václav Janda byl sirotek a jako takový v pořádku dostudoval na vysokém učení technickém. Potom se však podrobným zkoumáním zjistilo, že otcem Václava Jandy byl továrník Lupa, který svedl

služebnou Alžbětu a zanechal ji s potomkem, leč bez prostředků. Novopečený inženýr byl tedy po matce proletář a po otci vykořisťovatel. Začalo se pátrat, který z vlivů se na něm víc projevuje. Bylo odhaleno jeho arogantní vystupování (člence fakultního výboru ČSM Slancové jen úsečně odpověděl na jakousi otázku), jeho pohrdání socialistickými vymoženostmi (o jídle v menze prohlásil, že je to blaf) a zejména jeho poklonkování Západu, což se projevilo tím, že za mlada byl podrádcem skautů. Na základě těchto průkazných materiálů byl zaměstnán jako závozník v obchodě s ovocem a zeleninou.

Rudolf Valníček kádrových potíží neměl, neboť jeho zvrhlý otec oslepl po požití methylalkoholu. Prohlásil, že se stane ladičem pian, avšak nemaje hudební sluch stal se alespoň kádrovým referentem. Zaměstnal zde okamžitě i svou manželku, která se až dosud úspěšně živila prostitucí. Rudolf Valníček na tom byl opravdu dobře a kdekdo mu na vysoké škole záviděl. Měl velké šance stát se naším předním marxistou, nebýt třináctileté dívenky Veroniky. Vliv zhýralých rodičů se přece jen projevil a Valníčkova kariéra byla narušena. Po propuštění z vazby stěhoval nábytek a zanevřel na marxismus. V současné době byl obhájcem monarchie.

Dentista Blažej dělal na černo umělé chrupy, a poškozoval tak dobrou pověst socialistických dentistů. Byl o něm dokonce dlouhý článek v novinách.

Jan Mlynář propadl idealismu. Věřil v Boha trojjediného, a to dokonce organizovaně. Místo na nedělní brigádu chodil pravidelně do kostela a hrál zde na varhany. Marné bylo přesvědčování soudruhů, pověřených ateistickou propagandou, marné byly nástrahy učitelů dialektického materialismu v marxistických seminářích.

„Mlynáři,“ říkali mu, „vy se modlíte k fikci! Vyzýváte něco, co neexistuje a co vás ještě přivede do kriminálu! Protože pánbičkem to začíná a špionáží končí! Kdybyste raději dělal na schůzích kulturní vložky!“

Ale Jan Mlynář setrval ve svém bludu. Obcoval nadále s klerikály, vyhrával neděli co neděli své fikci na varhany, a není tudíž divu, že narukoval právě k pětépákům.

Roman Kefalín se ocitl v rozpacích. Cítil, že jeho vlastní zásluhy o účast v tomto znamenitém kolektivu jsou pramalé. Zdálo se mu,

že tupozraké oko a platfus nemohou vyvážit životní zkušenosti ostatních. Naštěstí lapiduch Vohářka listující v *Obraně lidu* táhle zavyl: „Pánové, ten vůl Jasánek tu má básničku!“

A všichni se okamžitě vrhli na poezii.

DUŠAN JASÁNEK

DŘÍVE A DNES

*V mouce
nijak netonouce,
asi masem neslynouce,
jedli chudí, co se dalo.
Brambor pár se oškrabalo
a i pod mostem se spalo,
neb, jak známo, chudáci
měli nouzi o práci.*

*Dnes však pod vedením strany
zahnali jsme mocipány.
Dělníci se dobře mají,
každý dost se chleba nají,
zkrátka dobře máme se,
což reakce nesnese.*

*Wall Street, jenž se třese strachem,
vyhrožuje střelným prachem.
Nenávidí dělnou třídu,
vlastního se bojí lidu.
Tak si myslí, že by snad
moh' nás někdy udolat.*

*My, vojáci, ale bdíme,
nepřátel se nebojíme.
Pevně s odhodlanou lící
díváme se přes hranici,
odkud mžourá podlý vrah.
Dělník neví, co je strach.*

Podzimní slunce nakukovalo do oken ošetřovny a jeho vlezlé paprsky nestydatě koketovaly s lenošícími pacienty.

„Sakra, pánové,“ prohlásil po chvíli úporného převalování voják Kefalín, „já to v té posteli nevydržím. Půjdu se aspoň trochu nalokat čerstvého vzduchu!“

„Neblbni!“ napomenul ho Valníček. „Terazky je všudypřítomnej a jediná naše záchrana je zalézt pod deky!“

Avšak Kefalín byl již pevně rozhodnut. Slezl z postele, natáhl si trepky a opatrně si to šinul přes ošetřovnu. Vyšel ven na malý palouk. Z jedné strany voněl lesík podzimními houbami, z druhé strany chátrala bývalá konírna a nahoře na kopci se tyčil zámek, jehož bání se leskla v odpoledním slunci. Byl to docela pěkný pohled. Novopečený voják se opřel o kmen stromu a zasníl se. Dlouho však nesnil.

„Ha!“ ozvalo se náhle za jeho zády. „Čo tu robíte, vy simulant?“

Kefalín sebou trhl, otočil se a stanul tváří v tvář samotnému majoru Haluškovi. Terazky se zlověstně usmíval.

„No, čo je?“ naléhal na Kefalína.

A v tom okamžiku dostal asistent režie nápad. Hlavou mu proléty historiky o majorově averzi k památkám, a tak se rozhodl zkusit štěstí.

„Soudruhu majore,“ pravil, „díval jsem se na zámek, neboť jsem hodlal navrhnout změnu.“

„Akú zmenu?“ podivil se Terazky.

„Ta věž úplně kazí vzhled budovy,“ sypal ze sebe Kefalín, „a zejména ta bání nahoře způsobuje, že stavba nevypadá jako kasárna. Kdyby se ta koule sundala...“

Haluška na něho pohlédl se zájmem, ne-li přímo s obdivem.

„Gulu sundať?“ zamyslel se. „Hovorite gulu sundať?“

Nechal Kefalína stát před ošetřovnou, a aniž mu věnoval jediný pohled, vydal se dlouhými kroky nahoru k zámku. Jako ve snách se pak procházel několik minut po nádvoří. Nikomu neodpovídal na pozdrav, nikoho nevnímal. V jednom kuse přemýšlel.

„Nie, nie,“ hučel pro sebe, „stromy popílené, kášňa rozbouraná, terazky gulu sundať - máme vela vrúbkov u pamätkového úradu!“

Již dlouho neměl tak smutné oči.

(5)

Konečně byl na ošetrovnu dopraven také vojín Čilpan. Slabomyšlný syn kapitalisty vypadal tak uboze, že se nad ním Voháňka málem rozbrečel.

„Nebyl jsi náhodou u Bakulovejch zpěváčků?“ zeptal se ho dojatě, ale Čilpan nehodlal odpovídat.

Když se vrátil doktor Hořec, bylo zřejmé, že do dobré nálady mu tentokrát chybí mnoho.

„Už jsem viděl ledacos,“ zlobil se, „ale to, co narukovalo letos, je přece jenom příliš! Nejmíň třetina maníků půjde do půl roku do civilu, za to vám ručím!“

„Tady je další,“ ukázal Voháňka na Čilpana.

Doktor Hořec zíral na syna kapitalisty jako na pohádkové zjevení. „To není pravda,“ hučel, „to se mi jenom zdá!“

Ale pak si promnul oči a obrátil se na Voháňku: „Zejtra si vezmeš dva pomocníky a pojedete s několika případy do Plzně! Bude jich šest až sedm. A jestli je okamžitě nepustěj do civilu, tak...“ Neřekl, co pak, pouze mávl rukou.

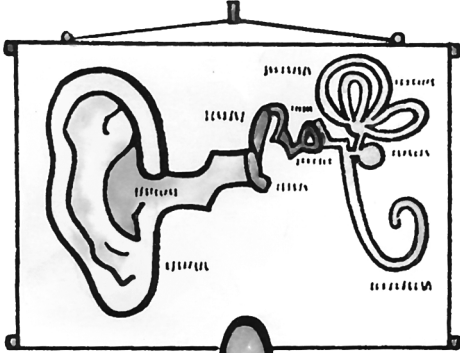
„Tenhle pojedje taky?“ ukázal Voháňka na Čilpana.

„Jestli do rána neumře,“ pravil doktor, „tak pojedje.“

(6)

Druhý den odjel Voháňka s dvěma pomocníky a sedmi pacienty do plzeňské nemocnice. Šlo o první várku, po které bude následovat mnoho dalších.

Když se večer vrátili, vrhl se k nim Hořec téměř netrpělivě. „Tak co?“ vybafl.

„Všechno proběhlo hladce,“ hlásil Voháňka, „až na to, že vojín Čilpan vypadl v Blovicích z vlaku. Naštěstí to bylo ve stanici, a tak byl schopen další přepravy.“

Hořec přikývl. „A dál?“

„Ze sedmi maníků jde šest do civilu,“ pokračoval Voháňka, „a to jich málem šlo všech sedm.“

„Kdo nejde?“ zeptal se doktor.

„Vampera,“ odvětil Voháňka, „ale ten kuň si to zavínil sám! Je přece tak nádherně hluchej, že je přímo radost mu nadávat!“ A začal vyprávět událost, která způsobila, že nahluchlý inženýr sloužil na vojně plných šestadvacet měsíců.

Vampera se v nemocnici dostal na ušní oddělení, kde přezkum vykonával podplukovník Slinták. Postavil se deset metrů od Vampery a pravil: „Konvalinka.“ Inženýr pochopitelně nic neslyšel.

„Opakujte, co říkám!“ zahulákal podplukovník a tiše dodal: „Linkovaný sešit.“

Vampera ani nemrkl. Podplukovník se na něj pátravě podíval a zašeptal: „Politické školení.“

Zase nic. MUDr. Slinták se zamračil a jeho podezření zřejmě sílilo. Udělal krok k Vamperovi a pravil: „Kurva.“ Sestra, která stála vedle podplukovníka, vyprskla smíchy a Vampera se usmál rovněž, neboť se, chudák, domníval, že s ním děvče koketuje.

„Bordel,“ řekl podplukovník a situace se opakovala. Vampera se smál na sestru, která se svíjela smíchy.

„Jebat,“ zvolal MUDr. Slinták, a když se i tentokrát inženýr zazužil, obrátil se k sestře a pravil: „Sestro, pište! Pacient se mi jeví jako úplně hluchý. Slyší pouze na slova kurva, bordel a jebat!“

Načež vyrazil nic nechápajícího a stále se zubícího inženýra Vamperu ze dveří. Spokojeně vydechl, neboť se mu podařilo odhalit dalšího simulanta, který se chtěl rafinovaně vyhnout nejčestnější občanské povinnosti.

Kapitola čtvrtá

KONEC PŘIJÍMAČE

(1)

Bojový výcvik vrcholil a novopečení pětépáci už ledacos o vojně věděli. Chápali, že musejí být ostražití a bdělí, neboť nepřítel, který je všude, prahne zejména po jejich vojenských tajemstvích.

„Kdybyste se někdy náhodou dostali na dovolenku,“ vykládal svobodník Halík, „ne, abyste například v mlíkárně vykládali, jak se jmenuje velitel vašeho družstva! Nepřítel by toho mohl zneužít. Co je, Jasánek?“

„Já jsem chtěl jenom podotknout,“ řekl Jasánek, „že třídní nepřítel je velmi rafinovaný a nesmíme ho podceňovat!“

Kulak Vata nepřívětivě zachrochtal, ale k problému se nevyjádřil. Taktéž ostatní nejevili příliš zájmu diskutovat.

„Pozor!“ vyjekl náhle svobodník a ukázkově vypjal svůj nevalný hrudník. Důvod byl nasnadě, neboť se blížil sám velitel Terazky.

„Soudruhu majore,“ předstoupil před něho Halík, „družstvo probírá vojenské tajemství.“

„Tak, tak,“ souhlasil major a otcovsky pohlédl na tetelící se nováčky. „Vojenské tajemství je naozaj vela důležitá věc. Súdruhovja! Ako vyzerá mezinárodní situácia na celem svietě. Mózem říct, že má veliký vyznám, jak už som hovoril, na celem svietě. Mnohý súdruh aj terazky ujdě za hranice, ale taký súdruh snad ani není súdruh! On ten kapitalismus, súdruhovja, má aj vela nedostatkov. Není všetko, co sa blyští! Móžete pokračovat, súdruh slobodník!“

Major Haluška se otočil a důstojně odcházel, aby svou moudrost nezištně věnoval i ostatním družstvům.

„Vločka!“ obrátil se svobodník na šedivého malíře, „opakujte, co právě řekl soudruh major!“

„To nedokážu,“ řekl Vločka, aniž se snažil provokovat.

Halík přesto povyskočil a začal ječet o sabotáži vzdělanců, kteří dělají z politického školení bordel.

Major Haluška zatím krácel po mezi k dalšímu družstvu, které řešilo důležité problémy na pokraji ojíněné louky. Major se málem vyděsil vojína Friedla, který si to kolem něj rázoval směrem k blízkému křoví, aniž pozdravil.

„Kám iděte, súdruh vojín?“ otázal se Terazky přísně.

„Jdu vykonat velkou potřebu, soudruhu majore!“ hlásil Friedl.

„A prečo stě ma něpozdravili?“ zvolal dotčeně major.

Friedl se lišácky usmál: „Jednotka za pochodu nezdraví!“ zahulákal a krátce nato zmizel ve křoví.

(2)

Velitelé to neměli lehké. Jakžtakž si dovedli poradit s „docenty“, ale to zdaleka nebyla ta nejhorší kategorie. I protistátní živly se daly zvládnout, ale mnohem horší to bylo s kriminálníky. Heslo zloděje automobilů Cimla „do pěti let beru všechno“ platilo téměř všeobecně.

„Jó, pánové,“ vykládal Ciml, „na Pankráci to bylo horší. Takovej bachař Svoboda chodil do cely s kančíkem, nutil nás cvičit a přitom nás povzbuzoval: ‚Trestniče, kolena výše! Jako jarní vánek poleťte!‘ – A běda, komu to nešlo! Jednou jsme se dohodli, že kvůli němu zahájíme hladovku. Všechno jsme odklepli a začali jsme. Jenže za mnou druhej den přišel Svoboda a povídá: ‚Ciml, když toho necháte, dostanete vo knedlík víc. Když ne, vezmu si vás na korekci a jelit se nedopočítáte!‘ – Tak jsem vzal ten knedlík navíc a bylo po hladovce.“

Jestliže bylo těžké pořízení s kriminálníky, marodi a neduživci je v mnohém překonávali. Každý měl c. d. klasifikaci a věděl, že mu chybí jen krůček do civilu. Vojíni omdlávali, sténali, simulovali záchvaty a propadali záchvatům skutečným, až představeným naskakovala husí kůže. Vojín Bedrna rozkopal na světlici kamna

a mohl si to dovolit, jelikož měl c. d. na hlavu. Těchto agresivních typů se báli zejména svobodníci, kteří byli první na ráně.

Kapitolou samou pro sebe byli Cikáni. Předstírali, že neumějí česky ani slovensky, a zjevně nechápali, o co na vojně běží. Na křik a povely reagovali svérázně. Když Terazky zařval na Cikána Jáno Kotlára, vylezl zmíněný voják na strom a tvrdošijně odmítal slézt dolů. Marné bylo domlouvání a výhrůžky. Nepohnulo jím, ani když major velmi plasticky naznačoval, že použije střelné zbraně. Cikánovi se na stromě zalíbilo a setrval zde dvě a půl hodiny. Teprve, když rota odcházela k obědu, přestalo Kotlára bavit sedět na větvi a spustil se dolů. Nikdo se už neodvážil na něho zařvat, neboť stromů bylo všude dostatek.

V Nepomuku bylo zvykem pořádat na ukončení přijímače es-trádu. Novopečení obránci vlasti se měli představit místnímu obyvatelstvu v tom nejlepší světlo, a tak byla tato akce připravována s nevšední péčí. Vojíni, kteří se v civilu nějak zabývali uměním, byli zbaveni povinnosti chodit na cvičák a měli za úkol sestavit velkolepý a reprezentativní program. Vojíni Kefalín a Černík byli za tímto účelem vyreklamováni z ošetřovny. Velice čile si vedl rovněž Dušan Jasánek, který složil báseň:

*Lid povolal nás do zbraně,
my opustili frézy
a uniformy navlékli
si místo kombinézy.
Stojíme pevně, v oku žár,
vstříc slunci píseň letí.
Střežíme práci dělníků
a šťastný spánek dětí.
Kdyby snad vrazi z Wall Streetu
přepadli nás jak saně,
poznají záhy lidu hněv,
promluví naše zbraně!*

Vojenská poezie byla obohacena o další číslo a Jasánek se snažil přemluvit herce Černíka, aby báseň zarecitoval. Je třeba seznámit nepomuckou veřejnost s postojem právě narukovavších vojáků, zejména když o jejich kádrovém složení kolují rozličné dohady!

„Báseň je to krásná,“ připouštěl Černík, „ale proč ji mám říkat ausgerechnet zrovna já? Lid mě nepovolal do zbraně, nýbrž k lopatě. Že bych z toho byl nějak odzvázaný, to nemůžu tvrdit. S tou frézou je to moc hezký, ale já osobně ji nerozeznám vod elektrickýho mandlu. A když se tak rozhlédnu kolem sebe, tak se mi opravdu nezdá, že by z nás vrazi z Wall Streetu museli mít nějakou zvláštní hrůzu!“

„To je laciná demagogie,“ zlobil se Jasánek, „já jsem nemyslel pouze na náš útvar, ale na armádu jako celek!“

Leč herec Černík nejevili nejmenší chuti propůjčit Jasánkovi vytvoření kouzla své nevšední osobnosti. Redaktor se slzami v očích vyhledal asistenta režie Kefalína a stěžoval si na kádrové složení útvaru i na zjevné sabotování své tvorby.

„Přednes tu báseň sám,“ poradil mu Kefalín. „Všichni velcí autoři dovedli plamenně a s nevšedním zápalem přednášet své verše. Takový Majakovskij! Nebo Jesenin!“

Jasánek se zamyslel, ale posléze zavrtěl hlavou. „Můj hlas je příliš mečivý,“ prohlásil, „a k tomu typu básně se nehodí. Je třeba najít někoho, kdo má hluboký a nosný hlas! Aby to znělo mužně!“

Kefalína napadlo, že by to mohl být kulak Vata, ale neodvážil se zeptat se ho. Nakonec pro tuto báseň získal vojína Birtancla. V civilu byl kostelníkem a v posudku měl napsáno: „Imperialistický nohsled, jezuitský zaprodanec a vatikánský špión.“

(4)

Program estrády se začínal rýsovat. Kouzelník a manipulátor Pavel uvedl celý důstojnický sbor v úžas, když polykal pingpongové míčky a vzápětí je vytahoval z různých částí těla. Za pomoci vojáků druhého ročníku byl utvořen orchestr, který po několika zkouškách perfektně vyhrával známé vojenské pochody. Herec Černík se uvolil přednést monolog ze Shakespeara a několik ambiciózních vojáků se nabídlo, že zazpívají národní písně, popřípadě k nim zatančí odzemek.

Nejasná byla situace kolem tak zvaného klerikálního kvarteta. Tři faráři a absolvent konzervatoře Ruml hodlali předvést ukázkou z díla Josefa Suka a velice tím zkomplikovali situaci na ideologické frontě.

Muži, kteří rozhodovali o kádrovém obsazení estrády, se rozdělili do dvou skupin. Jedna tvrdila, že je nepřípustné, aby reprezentační podnik dostal kněžourský charakter, zatímco druhá namítala, že o ideologickém tápání hrajících vojáků se obecnost nedoví, neboť zůstane skryto pod zelení uniformy.

„Kdyby měli kolárky,“ řekl četař Szabó, „tak bych je na pódium nepustil. Takhle je nikdo nerozezná od dělníků, rolníků nebo pracující inteligence!“

„Jejich původ je znám celému praporu,“ namítal rotný Vinč, „a není vyloučeno, že jej některý z vojínů vyzradí civilním osobám. Pak budeme vypadat, jako že propagujeme náboženství!“

Spor nedokázal vyřešit ani náčelník klubu poručík Dolák, a tak se obrátil na samotného majora Halušku.

Krátce nato navštívil Terazky na pívéesce zkoušející těleso. Pokyvoval hlavou, vyslechl Suka i Mozarta a pak se posadil na židli. Dlouhou chvíli mlčel a přemítal. Potom se zvolna obrátil ke kvartetu a pravil: „Vela pekně hráťe, chlapci. Vela pekně! Len trubka vám tam schádzá!“

(5)

Program byl secvičen a do nepomucké sokolovny se trousili staří mazáci, aby se postarali o náležitou výzdobu. Mnozí to spojili s návštěvou hostinců nebo se sešli s místními krasavicemi, což jinak nebylo snadné. Ale major Terazky, jako by tušil chystané nepravosti, obcházel kolem zdrojů neřesti, zastavoval vojíny, kteří měli jiné zájmy než věšet na pódiu cingrlátka, a otcovsky jim domlouval. Když přistihl opilého vojína Grače močícího uprostřed náměstí velice se rozzlobil a zvolal: „Grač! Trescu vas tridseti dny zostrenej väzby!“

Nadporučík Černý, který majora doprovázel a na rozdíl od něho ovládal řády, zašeptal: „Soudruhu majore, k tak vysokému trestu nemáte právo. Jako velitel odloučeného praporu můžete provinilce potrestat nanejvýše patnácti dny zostřené väzby!“

Haluška překvapeně otevřel ústa. „Ako že němám právo?“ podivil se a zesmutněl. Vzápětí se však na jeho tváři rozprostřela naprostá spokojenost a oči mu zářily štěstím. „Keď němám právo, němám právo,“ řekl. „Dávajte, Černý, pozor: Trescu slobodníka Grača a dávam mu dvaraz pätnáct dní zostrenej väzby!“

Když takto moudře vyřešil případ svobodníka Grače, odešel k silnici, po které vyjížděla vojenská auta ze Zelené Hory směrem k městu. Major právem podezíral šoféry, že i oni zneužívají vozi-